

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 42/2012-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. februára 2012 predbežne prerokoval sťažnosť M. M., P., zastúpeného Mgr. R. T., PhD., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd upovedomením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. IV/1 GPt 153/10 zo 14. októbra 2011 a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. decembra 2011 doručená sťažnosť M. M., P. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného Mgr. R. T., PhD., B., v ktorej namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej „ústava“), ako aj práv podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

upovedomením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) sp. zn. IV/1 GPt 153/10 zo 14. októbra 2011 (ďalej len „upovedomenie zo 14. októbra 2011“) a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že uznesením vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti organizovanej kriminalite, odboru Západ v Trnave (ďalej ten „vyšetrovateľ“) sp. zn. ČVS: PPZ-112/BOK-Z-2008 z 13. júla 2009 bolo proti sťažovateľovi vznesené obvinenie pre prečin krivej výpovede a krivej prisahy podľa § 346 ods. 1 Trestného zákona formou účasti podľa § 21 ods. 1 písm. b) Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom v predmetnom uznesení. Od 1. apríla 2010 do 1. apríla 2011 sa sťažovateľ v predmetnej veci nachádzal vo väzbe.

Zo záznamu o preštudovaní vyšetrovacieho spisu z 21. septembra 2010 vyplýva, že sťažovateľ *«žiadal o preskúmanie postupu policajta podľa § 210 Trestného poriadku (ďalej len „žiadost' z 21. septembra 2010“)* okrem iného v týchto konkrétnych bodoch:

1/ Policajt mi doručoval písomnosť do vlastných rúk na doručenkú faxom a v rozpore so zákonom (vid' str. 2 a 3 žiadosti z 21. septembra 2010), pričom neoprávnene konštatoval fikciu doručenia.

2/ Nebolo mi umožnené sa podrobne k obvineniu vyjadriť (vid' str. 5 žiadosti z 21. septembra 2010).

3/ Mojim obhajcom nebolo umožnené preštudovať spis po skončení vyšetrovania, nebolo mi umožnené preštudovanie vyšetrovacieho spisu vykonať za prítomnosti obhajcu a nemohol som využívať právnu pomoc, nebol mi poskytnutý dostatočný časový priestor na tento úkon a nebolo mi prehraté DVD, ktoré je ako dôkaz súčasťou spisu (vid' str. 7 a 8 žiadosti z 21. septembra 2010).

4/ Podaním z 23. septembra 2010 som v súlade s pokynom policajta podal návrhy na doplnenie dokazovania (vid' str. 13 žiadosti z 21. septembra 2010), kde som zároveň žiadal o preskúmanie postupu policajta najmä v súvislosti s neprehratím DVD nosiča počas preštudovania vyšetrovacieho spisu a domáhal som sa oboznámenia jeho obsahu (podanie z 23. septembra 2010 ďalej aj ako „návrhy na doplnenie dokazovania“ alebo „žiadost' z 23.

septembra 2010“; žiadosť z 21. septembra 2010 a žiadosť z 23. septembra 2010 spolu ďalej aj ako „žiadosti o preskúmanie postupu policajta“).».

Upovedomeniami Okresnej prokuratúry Považská Bystrica (ďalej len „okresná prokuratúra“) č. k. Pv 1174/07-255 a č. k. Pv 1174/07-256 z 30. septembra 2010 bolo sťažovateľovi oznámené, že v súvislosti so žiadosťou z 21. septembra 2010 vyšetrovateľ vykonával úkony v zmysle Trestného poriadku a že žiadosť z 23. septembra 2010 nemožno vyhodnotiť ako žiadosť o preskúmanie postupu policajta, lebo bola podaná po 21. septembri 2010, keď bolo ukončené prípravné konanie preštudovaním vyšetrovacieho spisu (ďalej len „upovedomenia z 30. septembra 2010“). Proti upovedomeniam okresnej prokuratúry z 30. septembra 2010 podal sťažovateľ 12. októbra 2010 podnet (ďalej len „podnet z 12. októbra 2010“) Krajskej prokuratúre v Trenčíne (ďalej len „krajská prokuratúra“), v ktorom namietal ich formalizmus a nevysporiadanie sa s jeho žiadosťami o preskúmanie postupu policajta, ktorými bola povinná sa okresná prokuratúra zaoberať, pretože sa týkali postupu policajta počas prípravného konania, ktorý končí až podaním obžaloby, a nie preštudovaním vyšetrovacieho spisu.

Ďalším podnetom z 23. októbra 2010 sťažovateľ požiadal krajskú prokuratúru o preskúmanie postupu okresnej prokuratúry v súvislosti s neudelením súhlasu na návštevu jemu blízkych osôb, ktorá sa mala uskutočniť 29. septembra 2010 v Nemocnici pre obvinených a odsúdených v Trenčíne (ďalej len „podnet z 23. októbra 2010“).

Podnety z 12. októbra 2010 a 23. októbra 2010 boli vybavené upovedomením krajskej prokuratúry č. k. 1 KPt 1049/09-109 z 18. novembra 2010 (ďalej len „upovedomenie z 18. novembra 2010“), v ktorom bolo sťažovateľovi oznámené, že boli predložené Okresnému súdu Považská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) na ďalšie konanie ako súčasť jeho obhajoby. K podnetu z 23. októbra 2010 bolo ešte uvedené, že v súvislosti s postupom prokurátora okresnej prokuratúry a neudelením súhlasu na návštevu jeho blízkych vo väzbe nebol zistený nezákonný postup.

Sťažovateľ následne podal 4. februára 2011 generálnej prokuratúre podnet proti postupu krajskej prokuratúry pri vybavení jeho podnetov upovedomením z 18. novembra 2010 (ďalej len „podnet zo 4. februára 2011“).

Generálna prokuratúra odpovedala na opakovaný podnet zo 4. februára 2011 upovedomením č. k. IV/1 GPt 153/10-61 z 18. marca 2011 (ďalej len „upovedomenie generálnej prokuratúry z 18. marca 2011“), v ktorom dospela k záveru, že bez originálu trestného spisu nie je možné objektívne preskúmať námietky sťažovateľa, ďalej v ňom poukázala na vybavenie iného sťažovateľovho podnetu prípisom z 22. októbra 2010, ktorého predmetom však neboli tie isté postupy vyšetrovateľa ako v podnete zo 4. februára 2011. Ďalším opakovaným podnetom z 8. augusta 2011 sťažovateľ poukázal na povinnosť generálnej prokuratúry riadne preskúmať jeho podania, pretože sa týkajú postupu vyšetrovateľa počas prípravného konania, a teda podanie obžaloby v predmetnej veci nezbavuje generálnu prokuratúru tejto povinnosti, a v bode 2 tohto podnetu sťažovateľ zhrnul, v čom vidí nezákonnosť postupu vyšetrovateľa a s čím sa jej podriadené prokuratúry vôbec nevysporiadali (ďalej len „opakovaný podnet z 8. augusta 2011“).

Generálna prokuratúra na opakovaný podnet z 8. augusta 2011 odpovedala upovedomením zo 14. októbra 2011 (doručeným 25. októbra 2011) so záverom, že neobsahuje žiadne nové skutočnosti (ďalej len „upovedomenie zo 14. októbra 2011“).

Postupom generálnej prokuratúry v konaní sp. zn. IV/1 GPt 153/10 a jej upovedomením zo 14. októbra 2011 došlo podľa sťažovateľa k porušeniu v sťažnosti označených práv v dôsledku toho, že generálna prokuratúra sa odmietla zaoberať jeho žiadosťou z 23. septembra 2011, v rámci svojich povinností sa nevysporiadala s pochybeniami vyšetrovateľa namietanými sťažovateľom, nemožnosť objektívneho preskúmania sťažovateľových podaní odôvodnila nemožnosťou preskúmania trestného spisu, ktorý sa nachádzal na okresnom súde, ako aj neadekvátnym preskúmaním porušenia jeho práva na súkromie v súvislosti s neumožnením prijatia nárokovej návštevy 29. septembra 2010.

Sťažovateľ poukázal v súvislosti so záverom okresnej prokuratúry v upovedomení z 30. septembra 2010, podľa ktorého bola jeho žiadosť z 23. septembra 2010 podaná po skončení prípravného konania (pretože bola doručená po preštudovaní vyšetrovacieho spisu, pozn.) na viaceré ustanovenia Trestného poriadku týkajúce sa pojmu prípravné konanie.

Žiadosti o preskúmanie postupu policajta, podnet, opakovaný podnet a ďalší opakovaný podnet smerovali k náprave pochybení vyšetrovateľa počas prípravného konania a pri vybavovaní uvedených podaní sťažovateľa krajská prokuratúra a generálna prokuratúra nekonali. Argument generálnej prokuratúry týkajúci sa nemožnosti objektívneho preskúmania námietok sťažovateľa z dôvodu nemožnosti dispozície s originálom spisu je neakceptovateľný, pretože podľa § 37 ods. 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) na plnenie úloh ustanovených zákonom pomáhajú prokurátorovi aj súdy tým, že mu požičiavajú spisy, doklady a iné listiny.

Podľa sťažovateľa postupom generálnej prokuratúry v konaní sp. zn. IV/1 GPt 153/10 a upovedomením zo 14. októbra 2011 došlo k porušeniu jeho práva na inú právnu ochranu a na obhajobu, a to „*tým, že v rozsahu svojej pôsobnosti (a povinnosti) neprešetrila žiadosť z 23. septembra 2010 a nevykonala opatrenia na obnovu porušených práv v zmysle § 3 ods. 2 zákona o prokuratúre*“.

Svoje tvrdenie o porušení práva na súkromie sťažovateľ odôvodnil tým, že mu okresná prokuratúra „*neumožnila prijatie nárokovej návštevy vo väzbe, ktorá sa mala konať 29. septembra 2010 v Nemocnici pre obvinených a odsúdených v Trenčíne*“. Prokurátor okresnej prokuratúry družke sťažovateľa nedal súhlas na jeho návštevu, pričom svoje rozhodnutie „*ústne zdôvodnil tým, že som podal námietku zaujatosti*“.

Podľa sťažovateľa pri ústavne konformnom výklade zákona o výkone väzby možno v súlade s judikatúrou ústavného súdu aj Európskeho súdu pre ľudské práva dospieť k záveru, že obvinenému v kolúznei väzbe nemožno zakázať, resp. neumožniť prijatie

nárokovej návštevy. Legitímne zákonné oprávnenie orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu byť prítomný na návšteve obvineného a túto v záujme sledovaného cieľa prerušiť alebo predčasne ukončiť znamená vo svojich dôsledkoch to, že jej úplné zakázanie, resp. neumožnenie nikdy nemožno považovať za nevyhnutné v demokratickej spoločnosti, keďže sledovaný cieľ možno dosiahnuť práve týmto miernejším prostriedkom.

Krajská prokuratúra k uvedenej námietke sťažovateľa v upovedomení z 18. novembra 2010 uviedla, že: „*v postupe dozorového prokurátora som nezistila nezákonný postup, nakoľko vzhľadom na Vami vznesenú námietku zaujatosti bol prokurátor vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania*“. Uvedený záver krajskej prokuratúry je podľa sťažovateľa možné považovať za arbitrárny a neakceptovateľný, porušujúci jeho právo na súkromie, pretože ním podaný návrh na tzv. delegáciu mohol byť prekážkou vykonania úkonu trestného konania v jeho veci, ale nie na udelenie súhlasu vykonať návštevu obvineného vo väzbe.

Postupom generálnej prokuratúry v konaní sp. zn. IV/1 GPt 153/10 došlo k porušeniu sťažovateľovho práva na súkromie, pretože „*v rozsahu svojej pôsobnosti (a povinnosti) neprešetrila podnet z 23. októbra 2010 a nevykonala opatrenia na zistenie a vyvedenie zodpovednosti za jeho porušenie v zmysle § 3 ods. 2 zákona o prokuratúre*“.

Sťažovateľ v sťažnosti požiadal aj o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 10 000 €, ktoré odôvodnil okrem iného tým, že k porušeniu jeho práv došlo „*najvyšším stupňom hierarchicky usporiadanej jednotnej sústavy štátnych orgánov na čele s generálnym prokurátorom, v dôsledku čoho trpím pocitmi bezmocnosti, menejcennosti, právnej neistoty a bola u mňa v podstate negovaná dôvera v možnosť poskytnutia spravodlivosti zo strany generálnej prokuratúry*“. Porušenie sťažovateľových práv je „*svojvoľné a hrubé*“ napriek tomu, že naň v predmetnom konaní opakovane poukazoval. Nálezom ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 4/2010 bolo zakázané generálnej prokuratúre pokračovať v porušovaní sťažovateľových práv, napriek tomu nedošlo zo strany generálnej prokuratúry k náprave a porušenie práva na súkromie nie je možné napraviť.

Na základe uvedeného sťažovateľ ústavný súd požiadal, aby vyslovil, že jeho základné práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) a čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru postupom generálnej prokuratúry v konaní sp. zn. IV/1 GPt 15/10 a upovedomením zo 14. októbra 2011 porušené boli, zakáže generálnej prokuratúre pokračovať v porušovaní jeho práv, zruší upovedomenie generálnej prokuratúry zo 14. októbra 2011 a prikáže generálnej prokuratúre znova konať a rozhodnúť o jeho opakovanom podnete z 8. augusta 2011, prizná mu primerané finančné zadost'učinenie v sume 10 000 €, ako aj náhradu trov konania na účet jeho právneho zástupcu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažovateľ v sťažnosti namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) a čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru postupom generálnej prokuratúry v konaní sp. zn. IV/1 GPt 153/10 a jej

upovedomením zo 14. októbra 2011. Podstata námietok sťažovateľa spočívala v tom, že k porušeniu jeho práv malo dôjsť v dôsledku toho, že generálna prokuratúra:

- sa odmietla, rovnako ako jej podriadené prokuratúry, zaoberať jeho žiadosťou z 23. septembra 2011, v rámci ktorej namietal pochybenia vyšetrovateľa v predmetnom konaní a navrhol doplniť dokazovanie v tejto veci, čo odôvodnila nemožnosťou objektívneho preskúmania sťažovateľových podaní, pretože trestný spis sa už nachádza mimo jej dispozície na okresnom súde,

- nepreskúmala porušenie jeho práva na súkromie v súvislosti s neumožnením prijatia nárokovej návštevy 29. septembra 2010.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 50 ods. 3) ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

Podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má tieto minimálne práva: c) obhajovať sa osobne alebo s pomocou obhajcu podľa vlastného výberu, alebo pokiaľ nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu, aby sa mu poskytol bezplatne, ak to záujmy spravodlivosti vyžadujú;

Podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obdobia a korešpondencie.

Podľa čl. 8 ods. 2 dohovoru štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, resp. iné orgány verejnej moci, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je determinovaná princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, resp. iných orgánov verejnej moci, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci príslušným kompetentným orgánom verejnej moci nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Preto, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06, III. ÚS 198/07).

Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľ opakovaným podnetom z 8. augusta 2011 požiadal o preskúmanie postupu generálnej prokuratúry pri vydaní jej upovedomenia z 18. marca 2011, ktorým odpovedala na jeho opakované podnety zo 4. februára 2010 a z 10. februára 2011. Prokurátor generálnej prokuratúry vybavil sťažovateľom podaný opakovaný podnet z 8. augusta 2011 upovedomením zo 14. októbra 2011, proti ktorému jeho sťažnosť smeruje.

Podľa § 31 ods. 1 zákona o prokuratúre prokurátor preskúmava zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, prokurátorov, vyšetrovateľov, policajných orgánov a súdov v rozsahu vymedzenom zákonom aj na základe podnetu, pričom je oprávnený vykonať opatrenia na odstránenie zistených porušení, ak na ich vykonanie nie sú podľa osobitných zákonov výlučne príslušné iné orgány.

Podľa § 31 ods. 2 zákona o prokuratúre podnetom sa rozumie písomná alebo ústna žiadosť, návrh alebo iné podanie fyzickej osoby alebo právnickej osoby, ktoré smeruje k tomu, aby prokurátor vykonal opatrenia v rozsahu svojej pôsobnosti, najmä aby podal návrh na začatie konania pred súdom alebo opravný prostriedok, aby vstúpil do už začatého konania alebo vykonal iné opatrenia na odstránenie porušenia zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov, na ktorých vykonanie je podľa zákona oprávnený.

Podľa § 34 ods. 1 zákona o prokuratúre podávateľ podnetu môže žiadať o preskúmanie zákonnosti vybavenia svojho podnetu opakovaným podnetom, ktorý vybaví nadriadený prokurátor (§ 54 ods. 2).

Podľa § 34 ods. 2 zákona o prokuratúre ďalší opakovaný podnet v tej istej veci vybaví nadriadený prokurátor uvedený v odseku 1 len vtedy, ak obsahuje nové skutočnosti. Ďalším opakovaným podnetom sa rozumie v poradí tretí a ďalší podnet, v ktorom podávateľ podnetu prejavuje nespokojnosť s vybavením svojich predchádzajúcich podnetov v tej istej veci.

Podľa § 35 ods. 1 zákona o prokuratúre pri vybavovaní podnetu je prokurátor povinný prešetriť všetky okolnosti rozhodné na posúdenie, či došlo k porušeniu zákona alebo iného všeobecne záväzného právneho predpisu, či sú splnené podmienky na podanie návrhu na začatie konania pred súdom alebo na podanie opravného prostriedku, či môže vstúpiť do už začatého konania pred súdom alebo vykonať iné opatrenia, na ktorých vykonanie je podľa zákona oprávnený.

Podľa § 35 ods. 3 zákona o prokuratúre ak prokurátor zistí, že podnet je dôvodný, vykoná opatrenia na odstránenie porušenia zákona a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov podľa tohto zákona alebo podľa osobitných predpisov.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu súčasťou základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo dotknutej osoby požiadať o ochranu svojich práv príslušné orgány prokuratúry, či už prostredníctvom podnetu alebo opakovaného podnetu (§ 31 ods. 2 a § 34 ods. 2 zákona o prokuratúre), pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť príslušných orgánov prokuratúry zákonom ustanoveným spôsobom sa takýmto podnetom, resp. opakovaným podnetom zaoberať a o jeho vybavení dotknutú osobu vyrozumieť. Súčasťou tohto práva dotknutej osoby nie je ale právo, aby príslušné orgány prokuratúry jej podnetu, resp. opakovanému podnetu vyhovel (m. m. napr. I. ÚS 40/01, II. ÚS 168/03, III. ÚS 133/06, IV. ÚS 180/09), t. j. za porušenie základného práva na inú právnu ochranu nemožno považovať skutočnosť, že prokuratúra podnetu, resp. opakovanému podnetu nevyhoví podľa predstáv jeho pisateľa (napr. I. ÚS 38/02, II. ÚS 358/06, IV. ÚS 28/06 atď.).

V upovedomení prokurátora generálnej prokuratúry zo 14. októbra 2011 sa okrem iného uvádza: „Podanie sme, v súlade s jeho názvom, a súčasne podľa jeho obsahu, posúdili ako ďalší opakovaný podnet vo vzťahu k nášmu vybaveniu zo dňa 18. marca 2011. Vzhľadom na to, že tento podnet neobsahuje žiadne nové skutočnosti, než tie, ktoré boli predmetom citovaného vybavenia, a s poukazom na poučenie, uvedené v citovanom vybavení, Váš podnet bez ďalších opatrení ako nedôvodný odkladáme.

Súčasne Vás podľa § 34 ods. 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre upozorňujem, že Váš prípadný ďalší podnet v predmetnej veci bude na prokuratúre vybavený len vtedy, ak bude obsahovať nové skutočnosti. V opačnom prípade bude bez ďalších opatrení ako nedôvodný odložený.“

Z uvedeného je zrejmé, že generálna prokuratúra sa podaním sťažovateľa z 8. augusta 2011 (opakovaným podnetom z 8. augusta 2011) meritórne nezaoberala, pretože ho vyhodnotila ako ďalší opakovaný podnet, ktorý neobsahuje žiadne nové

skutočnosti, ktoré by už neboli predmetom vybavenia jeho predchádzajúcich podnetov a opakovaných podnetov v tejto veci, k vecnému preskúmaniu ktorých došlo.

V súvislosti s porušením práva na obhajobu v predmetnej veci sťažovateľ namietal skutočnosť, že v konaní generálnej prokuratúry nedošlo k riadnemu prešetreniu jeho žiadosti z 23. septembra 2011, ktorá smerovala k spochybneniu zákonnosti postupu policajta v predmetnej veci a ktorou súčasne podal viaceré návrhy na doplnenie dokazovania.

Podľa zistenia ústavného súdu v predmetnom konaní bol sťažovateľ už okresnou prokuratúrou prípisom č. k. Pv 1174/07-256 z 30. septembra 2010 informovaný o tom, že jeho podanie z 23. septembra 2010 bude založené do vyšetrovacieho spisu sp. zn. PPZ-112/BOK-Z-2008 a bude tvoriť jeho súčasť. Uvedený postup okresnej prokuratúry je pritom v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku, podľa ktorých vyšetrovateľ môže návrh na doplnenie vyšetrovania odmietnuť, ak ho nepovažuje za potrebný (§ 208 posledná veta Trestného poriadku). Ochrana práva na obhajobu je následne v takomto prípade okrem iného zabezpečená aj tým, že návrh na podanie obžaloby vypracovaný vyšetrovateľom a predložený prokurátorovi musí obsahovať zoznam vykonaných a navrhovaných dôkazov, ako aj odôvodnenie, prečo návrhom na vykonanie ďalších dôkazov nebolo vyhovené alebo prečo boli predložené dôkazy odmietnuté (§ 209 ods. 1 Trestného poriadku).

Z obsahu príloh sťažnosti vyplýva, že upovedomením generálnej prokuratúry z 18. marca 2011 boli vybavené opakované podnety sťažovateľa zo 4. februára 2011 a 10. februára 2011. Uvedené upovedomenie generálnej prokuratúry z 18. marca 2011 vo svojom obsahu odkazuje na jej ďalšie v tejto veci vydané upovedomenie z 22. októbra 2010, ktorým bol podnet sťažovateľa, v ktorom použil identickú argumentáciu smerujúcu k spochybneniu zákonnosti postupu vyšetrovateľa v predmetnom konaní, po jeho meritórnom posúdení odložený.

Sťažovateľ v argumentácii poukázal na to, že generálna prokuratúra v upovedomení z 18. marca 2011 nemožnosť objektívneho preskúmania jeho podaní odôvodnila

nemožnosťou preskúmania trestného spisu v uvedenej veci, ktorý sa nachádza na okresnom súde. V dotknutej časti upovedomenia z 18. marca 2011 generálna prokuratúra konkrétne uviedla: „Na základe Vášho opakovaného podnetu zo dňa 4. februára 2011 a ďalšieho opakovaného podnetu zo dňa 10. februára 2011 Vám oznamujem, že po podaní obžaloby na Okresný súd v Považskej Bystrici, nie je Generálna prokuratúra SR zo zákona oprávnená spätne preskúmať zákonnosť postupu a rozhodnutí podriadených prokuratúr. Zásadným dôvodom tohto stavu je skutočnosť, že originál trestného spisu, bez ktorého nie je možné vec vybaviť sa v súčasnom štádiu konania nachádza na príslušnom okresnom súde. Bez tohto spisu je možnosť objektívneho preskúmania Vašich námietok, uvedených v citovaných podnetoch prakticky vylúčená. Tým skôr, že pri vybavovaní Vašich predchádzajúceho podnetu, konkrétne vo vybavení zo dňa 22. októbra 2010 sme Vám všetky vyššie uvedené dôvody konkretizovali a podrobne odôvodnili. Nezistili sme ani dnes žiaden zákonný dôvod na späť vzatie obžaloby a takýto pokyn ani nevydáme.“ Z uvedeného vyplýva, že generálna prokuratúra v upovedomení z 18. marca 2011 dospela k záveru, že sťažovateľ na všetky ním namietané skutočnosti v preskúmanom podnete a opakovanom podnete už dostal podrobnú odpoveď aj v jej upovedomení z 22. októbra 2010, so závermi ktorého sa, ako vyplýva z obsahu tohto upovedomenia, plne stotožňuje. Sťažovateľ bol v upovedomení generálnej prokuratúry z 18. marca 2011 opätovne upozornený, že jeho prípadný ďalší podnet v uvedenej veci bude vybavený len vtedy, ak bude obsahovať nové skutočnosti.

Na svoju argumentáciu týkajúcu sa nepreskúmania porušenia jeho práva na súkromie v súvislosti s neumožnením prijatia nárokovej návštevy 29. septembra 2010 dostal sťažovateľ odpoveď už v rámci upovedomenia krajskej prokuratúry z 18. novembra 2010, v ktorom táto okrem iného uviedla: „K Vašej námietke k postupu prokurátora Okresnej prokuratúry Považská Bystrica v súvislosti s neudelením súhlasu k návšteve uvádzam, že v postupe dozorového prokurátora som nezistila nezákonný postup, nakoľko vzhľadom na Vami vznesenú námietku zaujatosti bol prokurátor vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania, a to až do doby, kým nebolo o námietke rozhodnuté.“ Námietka zaujatosti vznesená proti prokurátorovi predpokladá jeho negatívny pomer k prejednávanej veci, ktorý môže ovplyvniť aj jeho pohľad na ďalšie okolnosti (napr. charakter trestnej činnosti, aktuálny stav konania vo veci osoby vo väzbe, okolnosti súvisiace s osobou

sťažovateľa a jeho pôsobením v mieste výkonu väzby), ktoré je potrebné pri rozhodovaní o povolení návštevy osoby v kolúznei väzbe zobrať do úvahy. S ohľadom na uvedené právny záver, podľa ktorého prokurátor, proti ktorému bola v konaní vznesená námietka zaujatosti, nemôže až do rozhodnutia o tejto námietke rozhodovať o povolení návštevy osoby v kolúznei väzbe, nemožno považovať za arbitrárny.

Podľa ústavného súdu v predmetnej veci bolo potrebné prihliadnuť na viaceré skutočnosti. Ponajprv na skutočnosť, že argumenty sťažovateľa spochybňujúce zákonnosť postupu vyšetrovateľa a prokuratúra v predmetnom konaní boli v dôsledku aktívneho prístupu sťažovateľa k využívaniu jeho práv (predovšetkým pri podávaní podnetov a opakovaných podnetov) preskúmané zo strany orgánov prokuratúry pravidelne v krátkych časových intervaloch. Ďalej na to, že v konaní o jednotlivých podnetoch dostal sťažovateľ odpovede na svoje námietky predložené v podaných podnetoch. Podstatnou v tejto veci je i skutočnosť, že v súčasnosti má sťažovateľ navyše možnosť prípadné, podľa neho nesprávne orgánmi prokuratúry posúdené námietky, ktoré mali dopad na porušenie jeho práva na obhajobu, uplatniť v konaní vo veci samej pred všeobecným súdom (okresnému súdu bola obžaloba okresnej prokuratúry v tejto veci doručená 30. septembra 2010), na čo ho napokon upozornila aj samotná generálna prokuratúra v upovedomení z 18. marca 2011, v ktorom uviedla: *„Námietky, týkajúce sa úplnosti vykonaného vyšetrovania a pochybení orgánov činných v trestnom konaní môže, v súčasnom štádiu konania, vyriešiť iba konajúci okresný súd ako súčasť Vašich obhajobných tvrdení.“* Z uvedeného vyplýva, že vo vzťahu k sťažovateľom namietanému porušeniu práva na obhajobu mohla byť sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietnutá aj pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie a rozhodnutie. V závere bolo potrebné pri posúdení tejto veci zohľadniť i fakt, že odôvodnenie odpovede na podnet podľa zákona o prokuratúre nemusí spĺňať rovnaké náležitosti ako odôvodnenie rozhodnutia vydaného všeobecným súdom.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti možno odôvodnenie upovedomenia generálnej prokuratúry zo 14. októbra 2011 v spojení s odôvodnením jej upovedomenia z 18. marca 2011, odkazujúcim na predchádzajúce upovedomenia v tej istej veci, považovať

za síce krajnú, no ešte stále ústavnoprávne akceptovateľnú alternatívu odôvodnenia (napr. IV. ÚS 41/08).

Ústavný súd s ohľadom na uvedené po oboznámení sa s obsahom upovedomenia generálneho prokurátora zo 14. októbra 2011 a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu konštatuje, že generálny prokurátor konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval v súlade s ich obsahom, a jeho úvahy sú logické, legitímne a právne akceptovateľné. Jeho postup bol v súlade so zákonom a ústavne konformný. Po jeho preskúmaní ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť so sťažovateľom namietaným porušením označených práv, čo zakladá dôvod odmietnutia sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd sťažnosť sťažovateľa pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

Keďže bola sťažnosť odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa v danej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. februára 2012